

— Пушката е заредена. . . — подаде ми той винчестера.

Направихъ имъ знакъ да чакатъ и да ме следватъ отдалече и тръгнахъ внимателно напредъ. Наскоро останяхъ съвсемъ самъ.

Намѣрихъ следитѣ отъ горилитѣ, които вече се бѣха измѣстили навжтре. Тръгнахъ следъ тѣхъ. Пжтеката, която тѣ бѣха отворили, водѣше къмъ нѣкаква долина. Безброй клонки наоколо бѣха изпотрошени, цѣли дръвчета бѣха олющени отъ листата, наоколо лежаха разхвърляни горски плодове. Огледахъ се. Горилитѣ бѣха правили тукъ своята закуска отъ кората и сока на клонки, отъ голѣми месести листа и плодове. Тревата наоколо бѣ изпотѣпкана, лианитѣ разкъсани. Огледахъ пжтя имъ. И изпочупенитѣ сжчки сжщо потвърдиха убеждението ми, че предъ менъ се движеше цѣло стадо горили.

З дебнахъ напредъ. Провирахъ се безшумно по края на пжтеката, прикривахъ се задъ стволоветѣ на дърветата и се криехъ приведенъ въ високата буйна растителностъ, която изпълваше гората.

Наближихъ ги.

Нѣколко пжти дочухъ предъ себе си рѣмжене, шумъ отъ чупене на клони, стжпки по сухитѣ сжчки. Но не можехъ нищо да видя. Все пакъ свиквалото ми ухо и отъ тия малки признаци познаваше, че имахъ предъ себе си голѣми животни.

Азъ знаехъ опасността, въ която се намирахъ. Всѣки мигъ можехъ да изпадна на по-открито мѣсто и да бъда виденъ отъ горилитѣ. А тѣ сж най-опасниятъ врагъ на ловеца. Докато сж увѣрени, че той не иска да имъ прави зло, тѣ предпочитатъ да си вървятъ по пжтя, безъ да се закачатъ съ никого. Но разбератъ ли, че нѣкой ги дебне и има нѣкакви лоши планове спрямо тѣхъ, тѣ се разяряватъ, и тежко и горко тогава на оня, който не съумѣе да се упаци .